

Sygn. akt III AUa 223/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r. w Szczecinie

sprawy W. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 stycznia 2015 r. sygn. akt IV U 1265/14

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak

III A Ua 223/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 27 października 2014 r. odmówił W. Z. przyznania emerytury obliczonej zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa emerytalna) wskazując, że możliwość skorzystania z ustalenia wysokości emerytury na podstawie tego przepisu mają jedynie te osoby, które spełniając warunki dotyczące wieku i stażu pracy, kontynuują ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu 65 lat życia w przypadku mężczyzn i z wnioskiem o emeryturę wystąpiły po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008 r. Natomiast ubezpieczony posiada ustalone prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2008 r. płatną od 1 listopada 2009 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. Z. wskazał na błędną wykładnię art. 55 ustawy emerytalnej dokonaną przez organ rentowy, gdyż przepis ten – w jego ocenie nie zawiera zapisu ograniczającego możliwość ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 przedmiotowej ustawy o ile będzie to korzystniejsze niż przy zastosowaniu zasad określonych w art. 53 tej ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powtarzając argumenty zawarte w decyzji.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wysokość emerytury ubezpieczonego W. Z. wyliczona zgodnie z zasadami art. 55 w związku z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynosi 3.519,56 zł

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W. Z. urodził się w dniu (...) W dniu 3 grudnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. przyznał ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 listopada 2008 r. Kolejną decyzją z dnia 30 kwietnia 2014 r. po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonego z dnia 12 lutego 2014 r., organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury powszechnej od 1 lutego 2014 r.

W dniu 15 października 2014 r. ubezpieczony złożył wniosek o dokonanie obliczenia emerytury według nowych zasad w oparciu z art. 55 ustawy emerytalnej.

Ubezpieczony od otrzymania wcześniejszej emerytury, tj. od dnia 1 listopada 2008 r. kontynuuje ubezpieczenie emerytalno-rentowe do chwili obecnej. Jest on zatrudniony od 23 września 1997 r. do chwili obecnej w Szpitalu (...) w K. na stanowisku konserwatora instalacji elektrycznej w pełnym wymiarze czasu pracy. Na polecenie Sądu organ rentowy dokonał symulacji przeliczenia emerytury ubezpieczonemu zgodnie z art. 55 w związku z art. 26 w/w ustawy ustalając wysokość na kwotę 3.519,56 zł. Wysokość emerytury ubezpieczonego na dzień złożenia przedmiotowego wniosku wynosiła 2.534,92 zł.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie przepisów prawa powołanych poniżej, Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Jednocześnie sąd meriti wyjaśnił, że budzący wątpliwość interpretacyjną powołany przepis został wyjaśniony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, w którym Sąd ten przyjął, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę i wniosek ten nie musi być pierwszym wnioskiem o świadczenie emerytalne. Podobne stanowisko zajął, między innymi, Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 30 stycznia 2013 r., III AUa 1086/12, Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 8 stycznia 2014 r., III AUa 691/13, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 9 lipca 2013 r., III AUa 302/13 czy Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku III AUa 1089/13.

Tak zaprezentowaną wykładnię prawa materialnego (art. 55) podzielił w całości także Sąd Okręgowy.

Następnie sąd pierwszej instancji podniósł, że jeżeli nie może być więc kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, to powyższe rozważania nie dowodzą automatycznie o zasadności żądania ubezpieczonego. Natomiast należy pamiętać, że uwzględnienie odwołania nie ogranicza się do badania, czy

wnioskodawca tylko kontynuował ubezpieczenie emerytalno-rentowe oraz wystąpił z wnioskiem o emeryturę po 31 grudnia 2008 r. Warunkiem koniecznym do oceny możliwości zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej jest konieczność oceny, czy emerytura ubezpieczonego obliczona na tej podstawie byłaby wyższa od emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy zobowiązał organ rentowy w celu zweryfikowania tej okoliczności do przeprowadzenia symulacji wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonego obliczonego na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, a następnie porównał wysokość tak obliczonego świadczenia z obliczonym na podstawie art. 53 tej ustawy. Z symulacji wyliczonego świadczenia zgodnie z art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej jednoznacznie wynika, że świadczenie wyliczone według nowych zasad jest korzystniejsze tj. wyższe dla ubezpieczonego i dlatego też uznał odwołanie za zasadne.

Na marginesie sąd meriti podkreślił, że przepis art. 55 ustawy emerytalnej nie wskazuje, że przy obliczaniu emerytury na podstawie art. 26 tej ustawy należy pomniejszyć podstawę naliczenia świadczenia o wysokość pobranych emerytur przez ubezpieczonego do dnia 30 września 2014 r. Zdaniem tego Sądu jest to nadinterpretacja powołanych norm przez organ rentowy.

Mając powyższe na uwadze sąd pierwszej instancji zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie w całości nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 55 ustawy emerytalnej poprzez:

1) błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że przepis wskazanego artykułu dopuszcza możliwość obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy bez względu na fakt posiadania w dacie wniosku uprawnień do wcześniejszej emerytury, podczas gdy przepis ten przewiduje możliwość obliczenia emerytury w trybie art. 26 ustawy tylko tym ubezpieczonym, którzy pomimo spełnienia warunków do powszechnej emerytury na podstawie art. 27 ustawy, kontynuują ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego i nie pobierają świadczenia emerytalnego, a wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 złożyli po dniu 31 grudnia 2008 r.,

2) błędne zastosowanie, poprzez przyjęcie, że obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 należy dokonać na dzień złożenia wniosku w tym przedmiocie, tj. 15 października 2014 r. podczas, gdy przepis art. 55 reguluje zasady ustalania wysokości emerytur nowo przyznanych, a nie zasady przeliczania emerytur, więc ewentualne wyliczenie świadczenia na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej powinno nastąpić na dzień nabycia prawa do emerytury tj. na dzień 1 lutego 2014 r.

Podnosząc powyższe apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania,

- zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że w jego ocenie, możliwość obliczenia emerytury na nowych zasadach dotyczy wyłącznie tych ubezpieczonych urodzonych przed 1949 r., którzy nie mają ustalonego świadczenia na zasadach dotychczasowych, a z wnioskiem o emeryturę wystąpią po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008 r. W ocenie organu rentowego zastosowanie art. 55 jest możliwe w przypadku mężczyzn, którzy pomimo tego, że po ukończeniu wieku 65 lat mogli skorzystać z uprawnień emerytalnych, postanowili dalej kontynuować zatrudnienie. Tym samym mają oni przywilej wynikający z art. 55 ustawy emerytalnej dotyczący wyboru sposobu obliczenia emerytury wg nowych lub dotychczasowych zasad. Natomiast w ocenie skarżącego, przywileju takiego nie posiadają emeryci, którzy korzystali już z uprawnień emerytalnych w wysokości obliczonej zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu złożenia

wniosku. Z kręgu osób uprawnionych do takiego przeliczenia należy wykluczyć zatem osoby, które już uprzednio nabyły status emeryta w wyniku nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Według apelującego, przepis ten (art. 55) dotyczy osoby, która nie jest jeszcze emerytem. Gdyby zamierzeniem ustawodawcy było objęcie tym uprawnieniem także emerytów kontynuujących zatrudnienie po ustaleniu im prawa do emerytury, ustawodawca zawarłby w tym przedmiocie wyraźne wskazanie.

Przy czym organ zaznaczył, że przepis szczególny art. 55 reguluje wyjątek od zasady ustalania ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. emerytury wynikającej z dotychczasowych zasad. Jako regulacja szczególna przepis ten wymaga wykładni ścisłej, uzależnionej wyraźnie od wystąpienia przez ubezpieczonego z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., który należy rozumieć jako wniosek o realizację prawa do emerytury. Jednocześnie organ rentowy wskazał zarówno na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06 (OSNP 2007/1-2/22), jak i na uchwałę tego Sądu z dnia 4 lipca 2013 r.

Nadto apelujący podniósł, że uzasadnieniem do przyjęcia reprezentowanej przez niego interpretacji omawianego przepisu, tj. że ustawodawca nie objął regulacją z art. 55 osób, które pobierały uprzednio wcześniejsze emerytury, przemawia także okoliczność, że prowadziłoby to do niczym nieuzasadnionego uprzywilejowania tych świadczeniobiorców, polegającego na tym, że ich emerytury byłyby wyższe od świadczeń osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które nabyły prawo do emerytury w wieku powszechnym na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej. Tym emerytom na podstawie art. 25 ust. 1 b przy ustalaniu wysokości emerytury na nowych zasadach podstawę obliczenia świadczenia pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Brak jest analogicznej regulacji dotyczącej osób, które nabywały prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy. Taka sytuacja – w opinii organu rentowego – wskazuje jednoznacznie na to, że ustawodawca wykluczył z możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26 te osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r., które pobierały wcześniejsze emerytury. W przeciwnym razie konsekwentnie musiałyby je objąć regulacją z przepisu art. 25 ust. 1 b ustawy.

Dalej organ rentowy podkreślił, że przy ocenie charakteru art. 55 ustawy emerytalnej należy mieć na względzie umiejscowienie wskazanej regulacji w ustawie emerytalnej. Ustawodawca bowiem zamieścił wskazany przepis w Rozdziale 4 Działu II, dotyczącym ustalenia wysokości emerytur, o których mowa w art. 27-50e. Tym samym przepis art. 55 odnosi się do obliczenia emerytur pierwszorazowych, nowo przyznanych. Natomiast zmiany w prawie do świadczeń i ich wysokości zostały zawarte w Rozdziale 3 Działu VIII. I. Ustawodawca stosując określenie "oblicza się" dokonuje wyraźnego odróżnienia od "oblicza się ponownie". Pierwsze określenie zostało bowiem przewidziane dla obliczenia świadczeń po raz pierwszy, a drugie dla osób posiadających już określone świadczenie i starających się o jego przeliczenie w związku z nowymi dowodami itp. Skoro zatem w przedmiotowej sprawie emeryt wystąpił o obliczenie świadczenia w "kapitałowej wysokości" ewentualne ustalenie wysokości emerytury może nastąpić na dzień 1 lutego 2014 r. tj. na dzień nabycia prawa do emerytury powszechnej, a nie na dzień 15 października 2014 r. tj. datę złożenia wniosku o dokonanie obliczenia emerytury wg nowych zasad.

Wobec powyższego organ rentowy uważa, że Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni art. 55 ustawy emerytalnej, a w konsekwencji dokonał błędnego zastosowania wskazanej regulacji i przyznał emerytowi prawo do obliczenia świadczenia emerytalnego w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej. Nadto ustalona w konsekwencji powyższego przyjęcia kwota emerytury nie została obliczona w prawidłowej wysokości właściwej dla świadczeń nowo przyznanych.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się nieuzasadniona.

Podkreślić trzeba, że w analogicznych sprawach – w których Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., odmawia przeliczenia wysokości emerytury osobom urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przy spełnieniu warunków określonych w art. 55 ustawy emerytalnej – stanowisko Sądu Apelacyjnego w Szczecinie jest ugruntowane

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zarzutów podniesionych w apelacji prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, że również zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie jest prawidłowy. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należyte umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, w pełni podzielając wywoły zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720; z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11).

Niniejszy spór wynika z odmiennej wykładni art. 55 ustawy emerytalnej reprezentowanej przez organ rentowy zarówno w odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 27 października 2014 r., jak i wywiezionej apelacji, a wykładnią przedstawioną przez sąd pierwszej instancji w odpowiedzi na odwołanie złożone przez W. Z..

W odpowiedzi na zarzuty apelacji należy podkreślić, że wykładnia art. 55 ustawy emerytalnej znalazła obszerne wyjaśnienie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego przytoczonym przez Sąd Okręgowy oraz w orzecznictwie sądów powszechnych również powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przy czym, sąd odwoławczy w całości podziela stanowisko wypracowane przez powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzecznictwo.

W wyniku tej wykładni zasadnym jest stwierdzenie, że ubezpieczony urodzony przed 1 stycznia 1949 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuuje ubezpieczenie emerytalno-rentowe i który wniosek o emeryturę złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. ma prawo do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej. Okoliczność, że ubezpieczony nabył prawo i pobierał świadczenie emerytalne w wieku obniżonym nie ma wpływu na wskazane wyżej prawo.

Odpowiedzią na zarzuty apelującego w niniejszej sprawie jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., I UK 27/14 (LEX nr 1537287), w którym wskazano, że za nietrafną należy uznać konstatację, iż osobom wskazanym w art. 55 ustawy emerytalnej i spełniającym przewidziane w tym przepisie warunki, może być przyznana emerytura obliczona w sposób określony w art. 26 ustawy. Nie można w takim wypadku mówić o złożeniu kolejnego wniosku emerytalnego o przyznanie "emerytury po emeryturze". W art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 2008 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymały się z pobieraniem należnej emerytury.

Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), oraz stwierdził, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Nadto, w uzasadnieniu tego wyroku Sądu Najwyższy wskazał również, że w art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 2008 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymały się z pobieraniem należnej emerytury. Pogląd o czystym koncie emerytalnym osób zgłaszających wnioski na podstawie art. 55 ustawy został obalony we wspomnianej uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13. Gdyby zresztą ustawodawca miał uznać taką praktykę przy zastosowaniu art. 55 ustawy za niedopuszczalną, niezbędne byłoby zaznaczenie w tym

przepisie, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe jest tylko raz, w związku z pierwszym wnioskiem emerytalnym. Takiego zastrzeżenia nie ma w treści tego przepisu oraz nie można go z niej wywodzić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r., I UK 345/13, LEX nr 1455228). Według Sądu Najwyższego, nie jest możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczona równolegle według zasad ustalonych w art. 53 w związku z art. 27 i według nowych zasad wynikających z art. 26 w związku z art. 55 (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, OSNP 2014/10/148).

Sąd Najwyższy podkreślił także, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), oraz stwierdził, iż status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Sąd Apelacyjny w całości podziela przedstawione powyższej stanowisko i w świetle przedstawionych rozważań zarzuty apelacji uznaje za chybione.

W niniejszej sprawie, w której stan faktyczny jest bezsporny, oznacza to, że skoro skarżący kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz spełniał warunki, o których mowa w art. 55 ustawy, w tym złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r., to emerytura powinna mu być wyliczona na podstawie art. 53 i - jak ten przepis stanowi - "z uwzględnieniem" art. 55 ustawy.

Za chybione również należało uznać stanowisko organu rentowego, że wyliczenie świadczenia winno nastąpić od dnia 1 lutego 2014 r. tj. od miesiąca przyznania prawa do emerytury w wieku powszechnym. Uwzględniając powyższe rozważania przedstawione przez w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. Zatem w niniejszej sprawie przeliczenie świadczenia winno nastąpić od dnia 15 października 2014 r.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego w całości.

SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek